

ΜΕΣΣΙΑΣ

«Πότε, πότε θά μᾶς ἔρθῃς, Χριστέ μου καὶ
Σωτῆρα, νέε δημιουργέ, νέε πλάστη τῆς
γλώσσας μας τῆς νέας;»

ΥΓΧΑΡΗΣ (Ταξίδι)

*Ω! πότε θά προβάλης, Ποιητή,
τοῦ τραγουδιοῦ Μεσσία;
Πότε θά λάμψη, πότε θ' ἀκουσθῇ
τῆς κιθάρας Σου τρισευλογητῆ
Ἡ ἁρμονία;

*Όταν ὁ θεὸς ἥλιος—Όσαννά
ἐν τοῖς Ὑψίστοις!—Σοῦ πρωτογελάση,
μὲ μάτια θαμπωμένα ἀνθρώπινα
οὐ θ' ἀντικρύζω, καθὼς τώρα, ἀχνὰ
τὸ φῶς, τὴν πλάσι.

*Ἀπ' τὴν ζοὴν ἐτούτη, ὕπνο βαθύ.
σ' ἄλλη ζωὴ θάχω ξεπνήσει αἰώνια.
πάλα ἡ ψυχὴ μου σκόρπια θ' ἀπλωθῇ
στὸ Σύμπαν· μὰ κ' ἐκεῖ θά Σὲ ποθῇ,
καὶ θά Σ' ἀκούσῃ καὶ στὰ καταχθόνια.

*Ένα καὶ μόνον ὄνειρο θεϊκὸ
φαντάζεται μου ὁ νοῦς, κ' ἡ καρδιὰ πλάττει:
*Έξαφνα τὸ τραγουδι Σου γρoικῶ,
καὶ μοῦ χρωστάει, τὸ παναρμονικὸ,
κ' ἐμένα κάτι.

*Ω! τότε ὅ,τι κα' ἂν εἶμαι, ὅπου βρεθῶ,
στὸν Ὀλυμπο κα' ἂν ἔχω φτερουγίσει,
σὲ Ταρτάρου κα' ἂν δέρονμαι βυθό,
καὶ στῶν σφαιρῶν τῆ μουσικῆ ἂν μεθῶ,
καὶ στοῦ φωτὸς ἂν λουίζωμαι τῆ βρῦσι.

Στοῦ κόσμου τὴν πολέμια χλαλοῦ
ὅ,τι κα' ἂν γίνῳ κα' ὅπου κα' ἂν γυρίσω,
Πνεῦμα, νερό, γῆ, χλόη, φωτιά, πνοή,
κ' ἂν εἶμαι πάλι ἀνθρώπινη ζωὴ,
θά λαχταρίσω!

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

ΑΝΟΙΚΤΟ ΓΡΑΜΜΑ

Ἐπὶ τῶν κλειτύων τοῦ ἱεροῦ ἔθους,
4 Σεπτεμβρίου 96.

Ἄγαπτιέ Ν. Φαληρεῦ,

... Ἐδῶ ἐννόησα τί σημαίνει ἀγὼν ζωῆς· πε-
ρίελθε χωρία καὶ χωρίδια, νὰ ἰδῆς ἀνθρώπων
μορφὰς μόλις ζώσας, ἀπεσκελετωμένας, ῥι-
κνὰς, αἱμασσούσας χεῖρας, καθίδρους ἀναδρο-
μὰς σωμάτων ἀρχαιοπροεπῶν γυναικείων, ἐργα-
ζομένας ὅπως θρέψωσι τοὺς κηφῆνας τῶν
μεγαλοπόλεων ἢ τῶν μεγαλοχωρίων. Ὅσοι
τρώγουσι γερμανικοὺς ἄρτους ἄς ἔλθωσι νὰ
φάγωσι σικαλοαραβοσίτινον ἄρτον τὸν ὁποῖον
ὁ γάτος μου δὲν τρώγει· καθημένους εἰς οἰ-
κίας διδομένας 40 γρόσια **κατ' ἔτος**· καὶ ὕ-
στερον καταστάσεως τοιαύτης ἢ ἐφημερὸς τῆς
κυρίας Παρρὲν νὰ ὄνειρεύηται χειραφετήσεις
καὶ ἡ Δεσποινὶς Ἀλεξάνδρα νὰ μ' ἐρωτᾷ ἂν
ἐργάζηται ἢ γυνή. Μάλιστα κυρία μου! Ἐρ-
γάζεται νὰ σπάσῃ τὴ μοῖρῃ της ἅτε μὴ ἔ-
χουσα παρθενικὸν γάλα, νὰ σπᾶσῃ τοὺς δα-
κτύλους οὓς ἠδύνατο νὰ χρησιμοποιήσῃ διὰ
κλειδοκύμβαλον ὁ συγγραφεὺς τῆς Γιαννού-
λας, νὰ μεταβάλῃ τοὺς πόδας αὐτῆς εἰς ἀ-
πολιθωμένους στιλοδάτας σώματος σπυ-
δοντος πρὸς τὸν θάνατον, νὰ παρασκευάσῃ

διὰ τὸν κόσμον ὄντα λογικὰ, πλατυώνυχα, δί-
ποδα, ἄπτερα, δυστυχῶς νοῦ καὶ ἐπιστήμης
ἀνεπίδεκτα. Ἐργάζεται ὡς μηχανὴ τὴν ὁποίαν
ἀδυνατοῦμεν νὰ διορθώσωμεν... Καὶ πῶς λυ-
ποῦμαι μερικὰς εἶναι μὰ τὴν ἀλήθειαν τύποι
χωρικῆς καλλονῆς.

Σὲ ἀσπάζομαι
ΜΑΝΟΥΗΛ ΓΕΛΕΩΝ

ΕΙΚΩΝ

(ἐκ τοῦ πραγματικοῦ βίου).

Βρέθηκα πρὸ τῆς ἀνεκκλήτου ἀπειτήσεως πέντε
φίλων, νύξημένον κατὰ δέκα μποτίλιες κρασί καὶ
δὲν ἦτο εὐκόλον νὰ ὑπισθοχωρήσω.

Κατόπιν ματαίων διαμαρτυρήσεων, τοὺς ἠκολούθη-
σα, ἢ μᾶλλον μὲ ἔσυραν μὲζὺ τους καὶ μετ' οὐ πολὺ
εἰς ἓκ τῶν φίλων, ὁ Νίκος, κτυποῦσε τὴν θύραν με-
γάλου σπητιοῦ, μὲ παράθυρα θεοσκότεινα. Σὲ λίγο
ξεφύτρωσε ἓνα κεφάλαιον ἀπὸ ἓνα παράθυρον τοῦ τρί-
του πατώματος, μὲς εἶπε πῶς κοιμῶνται, δηλ. νὰ
φύγωμεν· ἔπειτα, κατόπιν διαταγῆς φαίνεται, μὲς
εἶπε νὰ περιμένωμεν καὶ σὲ πέντε λεπτά εὐρέθημεν
ἐνώπιον τῆς κυρῆς Ἰζαννοῦς καὶ τῆς ζωντοχῆρας
κόρης τῆς Mme Μαρῆς. Ὁ Νίκος ἐσύστησεν ἐμὲ καὶ
τὸν Γεώργιον εἰς τὰς κυρίας, διότι οἱ ἄλλοι ἦσαν
γνωστοὶ καὶ ἀμέσως ἤρχισεν ἡ συνδιάλεξις, ἢ, ὀρθῶ-